

stiskajo po prevzetnih terjatvah in ne zaslišanih zahtevah nemstvo. Težko leži ta prevzetnost slov. ščavarjev na miroljubnih občinah naše spodnje dežele. Mera potrpežljivosti in prizanašanja je že prepolna do vrha: Nemci ne bodo in ne morejo teh naskokov od te strani dalje strpeli s hladno krvjo. — Neprošenim gostom nikakor »dobro došli!«

Tako je vsprejelo glasilo, katero ima Polde Kralik v svojih rokah, slov. pevce; več lažij in več neolike bode v malih vrstah še težko kje najti. Dobro je pri tem še samo to, da prebivalci našega mesta niso doma — v češki kraljevini. Resnica je, da se naše veselice niso, vsaj ne v izdatnem številu vdeležili, ali nihče je ni motil in kateri so se je vdeležili, ti so je bili veseli in so z nami vred polni hvale — slov. pesmi in slov. olike.

Cerkvene zadeve.

Srebrna sv. meša v Konjicah, dne 19. julija 1893.

(Dalje.)

Napočilo je veselo jutro, v sredo dne 19. julija. Bil je krasen, od Boga posebno blagoslovljen dan. Od vseh strani, tako domače, kakor sosednjih župnij, se je zbiralo verno ljudstvo, ki je bilo zvedelo, da bode ta dan v Konjicah petindvajsetletnica ali srebrna sv. meša. Že pred zoro čakali so pri cerkvenih vratih cerkvenika, ki jih ima odpreti ob veseli jutranjici. Ko so se jim vrata odprla, hitele so verne ovčice tje, kamor tako radi hodijo se krepiti in moči nabirat za duhovno vojko — k spovednicam. Čč. gospodje spovedniki imeli so celo drago jutro dovolj opravka. Med tem služili so čč. gg. tovariši našega vlč. gospoda nadžupnika svoje srebrne sv. meše v spomin, da so ravno ta den pred petindvajsetimi leti bili v mešnike posvečeni. Več sto vernikov je sprejelo ta den sv. obhajilo, ki se je darovalo posebno za naše gospode jubilate. Bog le usliši vse, ta den iz Konjic v nebese poslane prošnje!

Slovesen vhod bil je odločen na pol osmo uro. Pred nadžupniščem zbrala so se belo oblečena dekleta »križevske družbe« z družbenim križem na čelu, za njimi belo oblečene šolarice s prekrasnimi šopki za čč. goste. Vseh družic je bilo do 120, a vernega ljudstva brez števila. Prihiti so med tem tudi sosednji veleč. gospodje gosti: J. Žičkar, župnik Vitanjski, J. Bezenšek, župnik Čadramski, M. Karba, župnik Zreški, A. Slatinšek, župnik Šentjungski in V. Tamše, župnik Prihovski. Zdaj stopi iz krdela belo oblečenih devic vrla Lipakova Ančka, da pozdravi v imenu »križevske družbe« zbrane gospode in se jim zahvali, da so si ravno Konjice izbrali, da obhajajo tukaj svoje srebrne sv. meše. Omenila je pridna govornica, da ostane ta den nepozabljiv vsem Konjičanom, posebno pa »križevski družbi«, katere naj bi se blagovolili še gospodje jubiliti spominjati v svojih molitvah. Za prisrčen pozdrav so se zahvalili preč. g. kanonik Bohine, kateremu je bila Ana Napotnik poklonila prvi šopek. Nato je pozdravila marljiva učenka v imenu šolarjev došle gospode, želeč jim, da jih ljubi Bog ohrani še 25 in več let, vabeč jih, da pridejo obhajati tudi svoje zlate sv. meše v Konjice; ona je podala svoj šopek preč. g. kanoniku dru. Križaniču. Zdaj pa se še oglasi drobna nežna deklica, ki je bila našega premil. knezoškofa na den blagoslovljenja nove »križevske kapele« tako neprestrašeno nagovorila. Ta je izročila svoj šopek vlč. g. nadžupniku, želeč, da,

kakor so jih spremljala belo oblečena dekleta pred 25 leti k prvi sv. meši, da bi jih blizo tako vse spremljale še čez 25 let ob petdesetletnici k zlati sv. meši, sklenivši: »Enkrat pa po dolgem, zaslug polnem življenju, naj Vas ravno tako, kakor me zdaj v cerkvo, spremijo nebeški angelji v sveta nebese, k pastirju vseh pastirjev, k Jezusu Kristusu«. Marsikateremu navzočih je pri teh besedah, ki so prišle iz ust celo nedolžnega otroka, igrala svetla solza v očesih. Bog daj, da se njena voščila izpolnijo!

(Dalje prih.)

Svečanosti pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju.

V naši vladikovini ne bode gotovo fare, v kateri bi se tekom enega leta vršile tako znamenite slovesnosti, kakor so se ravno v Šentlovrenski. Koncem majnika je bil tukaj sv. misijon, kateri so vodili čč. oo. lazaristi gg. Mazur, Kovalik in Kitak. Dne 27. julija pa je bila le redka slovesnost dan danes, namreč zlata sv. maša, katero so darovali čast. gospod župnik Frančišek Rath. Mnogo se je zbralo čč. gg. duhovnikov od daleč, kakor velečastiti gospod častni kanonik in dekan iz Hoč, M. Stranjsak, častni kanonik in dekan Bistrski, vlč. gosp. Hajšek, dr. L. Gregorec iz Nove cerkve, dr. J. Mlakar, tukajšnji rojak iz Maribora, g. župnik iz Žavca, M. Koren itd. itd., da sosedov ne omenjam. Že na večer pred slovesnim dnevom bilo je vse praznično pri Sv. Lovrencu. Skoro vse hiše, kakor tudi cerkev in šola so bile okrašene s slovenskimi, cesarskimi in deželnimi prapori. Hvale vredno je to. Tu so očito Lovrenčani pokazali, da so Slovenci, ker vsak se je čutil tolikim slovenskim praporom in da so tudi pravi katoličani, ker so tako počastili svojega dušnega pastirja. Na sam slovesni dan pa se je kar trlo ljudstva. V slovesnem sprevedu od mnogo belo oblečenih deklet, spremljani in od duhovnih bratov iz farovža v cerkev, kjer je bila pridiga. Govorili so vlč. g. kanonik dr. L. Gregorec. Iz krasnega, temeljitega govora omenim samo to, da je zlatomašnik mnogo storil za cerkev in kakor pesnik pravi:

V Framu cerkev sveti Ani
Njihov trud postavil je,
Z Bogom lelo se, župljani,
Misijon vas spravil je;
V cerkvi, šoli, spovednici
Je njih dela mnogi sled,
Kvsku vabijo njih kljoi
Štiri družbe, tretji red.

Ne bom našteval vsega, ker je tako znano. Po zahvalni pesmi spregovorijo še č. g. župnik Fr. Rath sami ter v lepi besedi razložijo ljudem pomen tiste palice, katero imajo zlatomašniki. Zares pomenljiva je palica zlatomašnika!

Kakor je pa bila vzpodbudljiva cerkvena slovesnost, pri kateri je sila mnogo župljanov, kakor tudi sorodnikov g. zlatomašnika pristopilo k mizi Gospodovi, tako zanimljiva je bila tudi potem veselica! Da, veselica je bila v pravem pomenu besede zlata maša gosp. župnika. Tam pa imamo zahvaliti g. zlatomašnika za izvrstno postrežbo in pa da so tako izvrstnega nazdravičarja si izbrali, namreč Cirkovskega gospoda kaplana Fr. Korošca. Nikakor ne smem zamolčati tudi izvrstne godbe šestih Serajnikov, katero so nam preskrbeli iz prijaznosti ti za vse dobro vneti in navdušeni veščaki na goslih in drugih godalih. V cerkvi pa so peli čč. gg. kapelani. Zares, to je bil »dan, kateri je napravil Gospod«. Napivalo se je, da je bilo veselje in tudi pri tem se nabralo za družbo sv. Cirila in Metoda, kakor tudi za domačo knjižnico šolsko precejšnja svota denarja. Gospodu zlatomašniku želeč najboljše zdravje in še mnogo let — pristopim k tretji slovesnosti k primiciji ali novi maši.